GS 306

3.

Just när de handskades som bäst,
Den stråfwa krigs-trumpeten skallar,
och Ryttarn flyger till sin häst,
från flickans barm som redan swallar.
Men, ware sagdt förutan skryt,
hon annars blifwit Proselyt.

4.

Då skrek han: "Fan i alla krig!
"En borde segrat af oß twänne;
"Hon skulle säkert omwändt mig,
"om kanske jag ej omwändt henne."
Men, ware sagdt förutan skryt,
än gör han wäl en Proselyt.

Wisor och Historier, sålias i hela och halfwa böcker, samt styckewis uti Huset N:o 5 wå Skomakargatan, en trappa upp. Grönt Skyltskåp wid porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1819.

Anders och Kökс-Caisa.

Catrina i sin fällbänk låg,
Hå, hå, du söta Anders!
På giftas lekte hennes häg:
Hon ideligen kronor säg,
Och sömnen war till fanders.

2.

Och mörk war natten; blåsten röt;
Mot wäggen luckan smällde;
Och katten skrek, och Hunden tjöt,
Och rägnet stridt ur rännan flöt,
Och Syrsorna de gnällde.

3.

Och bäst som Jeppe tutar tolf,
På dörren hördes knacka;
Och straxt språng up båd lås och kolf;
Et spöke stod der midt på golf,
I lång wingåkers jacka.

4.

Wid bänken ned det sänkte sig;
Aj, hu då! skrek Catrina;
Nå Anders! nå besitta dig!
Hur har du hjerta, till att mig
Med sådan skrämsel pina?

N:o 6.

5.

Det war ej Anders, stackars karl:
Nej, ödet mände skicka
At detta sjelfwa Husbond war,
Som länge hemlig affigt bar
På Cajsa, fattig flicka.

6.

Catrina flög af bänken opp,
Förargad, kan man tänka. —
"Blif qwar skrek, Herrn, min sockertopp!
"Jag pengar till en Läng-Salopp
"Dig lofwar strax att skänka."

7.

I hennes barm en penning-pung
Wid deßa ord han lade;
Och Pigan war så warm, så ung;
Och Jungfrudomen war så tung;
Och myntet werkan hade.

8.

Men köksdörn war ej riktigt stängd,
Och han, som blef bedragen,
Kom in i tysthet; blef befängd --
Och fanns uti sitt strumpband hängd
om ottan andra dagen.

9.

Der hang han, styf, och kall, och blek,
Wid förstudörn, den arme.
Catrina, som nyß honom swek,
Kom ut, och wäsnades, och skrek,
Så Gud han sig förbarme!

10.

Der hang han, blek, och styf, och kall:
Catrinas sorg war bitter.
Se så! nu damp hon, knall och fall —
Och dermed är Balladen all;
Och gråte den, som gitter.

Proselyterne.

En lång Dragon till striden drog
och kom i wägen till ett kloster;
Der satt en Nunna småtäck nog,
och stafwade sitt Pater-noster.
Men, ware sagdt förutan skryt,
hwem menar ni blir Proselyt.

2.

Soldaten är ej samwetsgrann,
och minst mot Nunnorna tör hända;
Förföra henne, sökte han,
och hon att syndaren omwända.
Men, ware sagdt förutan skryt,
Wißt lär ej han bli Proselyt.